

dịch là Hip Seng, tinh hoa của nhu quyền và diêm huyết...

Văn Bình nhắm vào bụng, song trạch ra ngoài, vì Hip Seng đã nghiêng người sang bên hữu. Lỡ đòn, Văn Bình vẫn thân nhiên như không. Có chừng kiến cuộc đấu võ vô tiền khoáng hậu này mới biết chàng không thẹn là diệp viên thương rã dề xử dụng các miếng né tránh, đá lộn. Phi cơ chặt chội, lại vững ghề, quan tài và vòng hoa cườm bẽ bộn, tài năng của võ sĩ khó thể biểu diễn đúng mức.

Thất bại về asinôkô, Văn Bình quay ra asinôkô mộ thể nhu đạo đánh bằng sống bàn chân. Học võ Nhật, ai cũng biết cách đánh bằng xương gò gần ngón út, song rất ít võ sĩ biến asinôkô thành thân cước. Sở dĩ chàng dùng chân vì sợ Hip Seng xấn tới gần diêm huyết. Ngon cước của chàng kết hợp nhiều môn phái khác nhau trên thế giới nên có sức mạnh như vũ bão, khiến Hip Seng nhản mặt, không dám coi thường.

Hồi được huấn luyện tại Nhật, với một bậc thầy đệ thập đẳng, Văn Bình đã mất nhiều tháng giông đã tập đá với hai dụng cụ cổ truyền, maki-ôa-ra và sunata-ôa-ra. Đá bằng gan bàn chân và sống bàn chân thì tập với maki-ôa-ra, còn sunata-ôa-ra được dùng để tập đá bằng phía trên bàn chân.

Maki-ôa-ra là miếng gỗ cao hai thước, một phần ba đóng sâu xuống đất trên sân tập. Trên miếng gỗ, được ghép một cái gối nhỏ bằng rơm bện. Suốt ngày, Văn Bình phải đá vào gối rơm. Trước hết, tập đá chân không, sau mới tập đá giày.

Sunata-ôa-ra là cái bị cát, tương tự như bị cát tập dấm của võ sĩ quyền Anh. Lệ thường, sau nhiều năm tập luyện, võ sĩ đai đen có thể đá vỡ cái tủ kiên cố, hoặc đập tung cánh cửa khóa bên trong. Song ngọn cước của Văn Bình đã cao hơn nhu đạo một bậc. Khi vận chân khí, chàng đá tung được bao gạo một tạ. Theo kinh nghiệm, ít ai chịu được đòn chân của chàng, trừ phi là kẻ lẩn lộn trong võ lâm,

Trước cái đá tuyệt diệu của chàng, Hip Seng chỉ dè dặt, chứ không lo sợ. Thân nhiên, hẳn dùng quyền Thiếu Lâm gạt chân chàng ra. Bàn tay hẳn cứng như sắt mới chịu nổi miếng atêmi của chàng. Hẳn xòe bàn tay ra, cười khẩy :

— Còn bí quyết nào nữa, thi thổ cho hết.

Không đáp, chàng trừng mắt nhìn hẳn. Sau khi bị chích thuốc mê, phải quần thảo với Hip Seng quả là thử thách lớn lao đối với chàng. Bất giác chàng hiểu ra nguyên nhân ông Hoàng muốn chàng đóng vai nhà bác học U Myen. Thì ra tấn kịch không phẳng lặng và buồn tẻ như chàng lầm tưởng. Ông tổng giám đốc đã tiên đoán chàng phải vận dụng tài nghệ xuất chúng để đánh ván bài chót.

Hip Seng dồn Văn Bình vào dưới phi cơ. Mục đích của hẳn là vây chàng ở góc để trở tài diêm huyết. Trúng đòn, chàng có thể mất mạng, hoặc ít ra cũng hải hoải tay chân. Muốn đoạt phần thắng, chàng phải dùng mưu mẹo. Hip Seng bái tổ, theo lối nekô ashi dachi, tục gọi là «thể con mèo», một thể bay bướm của karaté, người cúi thấp, bàn tay mở rộng, eo lả, biến hóa như mèo vờn chuột. Văn Bình đáp lại bằng thể heisoku dachi, nghĩa

là thể mộc mạc nhất, chân chụm, tay kẹp sát đùi. Với thể bài tổ thô kệch này, chàng muốn tạo cho hẳn cảm tưởng khinh địch.

Hẳn vùng ngón tay cứng như dùi sắt vào giữa mặt chàng. Trên thân thể có nhiều huyết, song chỉ có 11 huyết chết, phía trước 6 phía sau 5. Riêng trên mặt có 3 huyết chết. Hip Seng nhắm vào tử huyết utô, nằm giữa hai lông mày. Nếu chàng né sang bên, ngón tay hẳn sẽ chạm huyết kasumi, cũng là tử huyết ở mang tang, trên vành tai, ngay đầu giây thần kinh ăn thông lên óc.

Nghĩa là vừa xung trận, địch đã dùng đòn quyết liệt. Tuy nhiên, Hip Seng không biết Văn Bình là môn đệ cửu khôi của phái ninjutsu Nhật bản. Một trong các sở trường kỳ lạ của võ sĩ ninja (1) là tập trung nội công vào một điểm trên cơ thể, khiến dao nhọn đâm không thủng. Trước khi đạt tới trình độ võ công cao siêu này, Văn Bình đã học phép chuyển-huyết, biến huyết chết thành huyết sống, hoặc bảo vệ yếu huyết bằng chân khí, kiên cố như tòa nhà chống bom đạn bằng bê-tông cốt sắt dày 5 thước.

Chàng nín thở, vận chân khí vào huyết utô. Ngón tay của Hip Seng đâm vào mặt chàng, kêu rắc một tiếng. Chàng bị bắn vào vách phi cơ trong khi Hip Seng lao đảo, phải xuống tấn cho khỏi ngã.

Hip Seng buột miệng:

— Giỏi, giỏi!

Mở miệng nói là điều cấm kỵ trong cuộc tranh hùng bằng nội công. Có lẽ vì quá ngạc nhiên

(1) Đặc điểm về môn phái kỳ lạ Ninjutsu, và võ sĩ Ninja đã được tác giả giải thích trong tiểu thuyết *Phà Tang* của Sóng (thượng, và hạ) đã xuất bản.

trước tài đỡ đòn của Văn Bình nên Hip Seng quên cả giữ gìn. Triệt để khai thác sự hờ hênh của địch, Văn Bình nhào lại, hất cùi tay vào cằm. Hip Seng nghiêng mặt, tránh đòn, không để ý đến đầu gối rần như thép nguội của chàng từ dưới hích lên.

Hiza-atê, thể tấn công bằng xương đầu gối, cũng là tài mọn của Z. 28. Bị đánh bất thần, Hip Seng lảo đảo vào giữa ực. Nếu là người khác, máu tươi đã trào ra miệng, và ngã vật xuống đất, song Hip Seng chỉ nhăn mặt đau đớn. Rồi phản công bằng một đòn ác liệt, kết hợp sự diêm ảo của quyền Mai hoa với sự độc địa của nhu quyền.

Thừa dịp chân chàng co lên, chưa kịp rút về, Hip Seng tạt sống bàn tay vào huyết Fu-chu ở bắp vế. Tuy miệng đòn đưa ra nhẹ nhàng, suýt nữa Văn Bình què chân. Huyết Fu-chu nằm giữa đường gân nối thần kinh hệ với chân. Hip Seng phản công nhanh như điện xẹt nên chàng không tài nào đón đỡ. Chàng cũng không có đủ thời giờ dùng thuật ninjutsu để chịu đòn.

Rủ lên một tiếng, chàng ngã quy xuống sàn phi cơ. Hip Seng lướt theo, bỏ nắm tay vào đầu chàng. Vùng tay lên đỡ, chàng có cảm tưởng như húc phải trần nhà bằng bê-tông nặng ngàn cân đang đè xuống, đè xuống cho đến khi toàn thân chàng nát vụn thành cám. Tứ chi run bần bật, mắt nổ dom đòm, mồ hôi toát dầm, chàng rần đánh bật áp lực của địch. Song Hip Seng chiếm được phần thắng.

Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, hẳn sẽ

nghiến gãy xương tay của chàng. Rồi chàng sẽ biến thành đồng thít mềm nhũn. Hàng chục năm tập luyện của chàng sẽ kết thúc bằng cái chết thảm thương.

Thị Ngọc Tú đã phóng dao cứu chàng. Biết chàng sắp kiệt quệ, nàng hét lên tiếng kiai nhu đạo, rồi lạng người ném lưỡi dao nhọn hoắt vào lưng Hip Seng.

Lưỡi dao dài 30 phân lọt thỏm vào lòng ngực hẳn, ngọt sớt như xuyên qua phó-mát, chỉ còn cái cán ngà bọc da đỏ nhỏ xíu ở ngoài. Vết thương đột ngột làm Hip Seng mất một nửa sức lực. Hẳn bật ngửa người ra sau như chạm lò xo. Trong khi ấy, Tôkarin xoè bàn tay tấn công Ngọc Tú.

Phần được Ngọc Tú cứu thoát, phần thấy nàng bị Tôkarin tấn công, tinh mạng như sợi chỉ mảnh treo chuông. Văn Bình đã phác hồi phong độ phi thường của những ngày trước. Chàng chop lấy cánh tay của Hip Seng mà đưa ra mình gỡ ra, rồi vùng tay đánh tới.

Vô tình, hẳn sa vào một thế võ bí truyền của Văn Bình. Thế võ quái đản này được rút trong môn phái Panmô của bộ lạc da đỏ Chavantes, một sắc dân thiểu số ham vật lộn, và đấu sức trong rừng rậm đầy thú dữ và tử thần ở Ba Tây, Nam Mỹ. Nhanh nhẹn và bền bỉ như người Mèo ở tây-bắc Bắc Việt, bộ lạc Chavantes được coi là hiếu sát nhất Nam Mỹ.

Trong thời gian làm trình thám tư cho một đại công ty khai thác mỏ kim cương, Văn Bình lưu lạc đến địa khu của bộ lạc Chavantes, và được hấp

thụ tinh hoa của môn phái Panmô. (1). Một võ sư địa phương hàm ơn chàng đâm chết cá sấu, cứu con gái hẳn, đã truyền lại cho chàng thế khóa tay bí hiểm.

Trên thực tế, đó là atemi đánh vào cùi tay địch bằng hai bàn tay mở xòe, và đánh cùi g một lúc. Nguyên tắc rất giản dị : đối phương đâm bàn tay phải vào người, võ sĩ Chavantes xòe bàn tay trái, hất cùi tay của đối phương từ dưới lên, đồng thời bàn tay phải, cũng xòe ra, ấn cườm tay của đối phương xuống. Bị kẹt vào thế hất lên, ấn xuống, cánh tay đối phương phải gãy rời (2).

(1) Võ Panmô cũng chuyên về vật, cũng như Sumô của Nhật bản. Tuy nhiên, Panmô khác Sumô, vì không có võ đài, hai người hoặc hàng chục người vật nhau trên bãi trống khi nào ngã xuống, và thua mới thôi. Panmô lại khác Sumô vì Sumô cho phép vật trên đất, còn Panmô chỉ vật đứng, cầm vật trên đất. Panmô chuyên về quăng ném như nhu đạo, và có một thế bẻ tay quái đản. Rất nhiều dân bộ lạc Chavantes gặp môn bí truyền này đều gãy tay. Năm 1948, kiện tướng đồ vật, Rargentine Arocca, đấu với một võ sĩ Chavantes. Rất cuộc là gãy tay. Thế bẻ tay bí truyền của bộ lạc Chavantes được giới võ lâm quốc tế mệnh danh là « thế khóa tay Chavantes ».

(2) Trong bộ lạc Chavantes, võ Panmô là môn thể thao thông dụng cho già trẻ lớn bé. Người tàn tật cũng tập Panmô, tuy nhiên phụ nữ bị gạt ra ngoài. Bạn đọc thích võ thuật có thể học phép khóa Chavantes : nếu đối phương đâm bằng tay trái, thì ta dùng bàn tay phải, nếu đối phương đưa bằng tay phải, thì ta dùng bàn tay trái. Thế khóa này có thể áp dụng trong mọi trường hợp, đối phương đánh ngang hông, từ trên bỏ xuống, từ dưới hất lên. Điều kiện tất yếu là ta phải đánh thật nhanh, thật đúng, và hai tay phải ăn khớp với nhau.

Văn Bình đã triệt hạ nhiều võ sĩ trên thế giới bằng thể khóa giản dị Chavantes. Nhờ biệt tài và kinh nghiệm, chàng biến đổi thể khóa khôn lường, cộng vào phép tấn công thần tốc và ác liệt. Cùi tay bị tống lên, Hip Seng dính dính chàng dùng hư quyền dễ phóng atemi vào mặt nên ngoẹo đầu dễ tránh. Bàn tay Văn Bình áp xuống như lưỡi tầm sét. Một tiếng kêu khô khan nổi lên, tiếng xương gãy, tiếp theo tiếng kêu đau đớn của Hip Seng. Văn Bình bồi thêm phát atemi thần sầu quỷ khốc vào tử huyết Tsiou-ôe ở hoành cách mô. Tsiou-ôe là tử huyết trống trải nhất của Thiếu lâm quyền. Tuy nội công thâm hậu, Hip Seng cũng không cách nào thoát chết.

Tiếng rú của hắn im bật. Hắn nhào đầu vào quan tài bọc kẽm. Một tràng hoa cườm đồ sộ dật trên áo quan rơi xuống, phủ kín người hắn. Đó là bài điệu văn thảm lặng và ai oán, tiễn đưa Hip Seng sang thế giới bên kia,

Loại xong Hip Seng, Văn Bình quay ra với Tokarin. Hắn đang tìm cách hạ sát Ngọc Tú. Nhờ tài tránh né thoăn thoắt, nàng chưa bị trúng đòn. Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, nàng sẽ tử thương.

Cao lớn và nặng cân hơn, Tokarin có thể áp đảo chàng dễ dàng trong một cuộc tỉ thí bằng quyền Anh đầu trái dấm mốc của chàng được coi là vô địch. Ngược lại, hắn trở thành miếng mồi ngon cho chàng trong trận thư hùng nhu đạo, phương chi hắn đã bị thương ở tay.

Thấy chàng, hắn buông Ngọc Tú, nhào tới như vũ bão. Sức nặng lực sĩ của hắn xô chàng ngã chúi, và hắn đè lên trên. Tuy nằm dưới, Văn Bình đã

chiếm lợi thế.

Mỗi bàn tay của chàng nắm bàn tay của Tokarin. Không cần atemi, hoặc các miếng bí hiểm, võ sĩ nhu thuật và hiệp khí đạo chỉ nắm tay của nhau đủ giết nhau như bỡn. Có nhiều cách nắm, hoặc nắm cườm tay đối phương bằng tay của mình, hoặc tay này khóa cứng tay kia, ai giỏi nội ngoại công, luyện gân cốt cứng rắn là bề gãy xương đối phương. Văn Bình nghiền cổ kèm bàn tay hắn, bóp thật mạnh, cốt làm mười ngón nát vụn.

Thu tàn lực vào cổ tay, hắn giạt tung ra khỏi thế hiểm của Văn Bình. Bị hất xuống sàn, hắn túm tóc chàng, tay kia định chẹn cổ họng. Văn Bình tống cùi tay vào mặt hắn.

Nhanh mắt, hắn rườn người. Cùi tay của Văn Bình sượt vào huyết ka-kong. Tokarin suýt bị ngắt nếu tránh không kịp. Hắn bàng hoàng lăn một vòng, với mục đích đỡ đòn. Văn Bình lăn theo, sống bàn tay chàng giơ lên, giáng xuống như nhát dao phay vào đốt xương sống thứ nhất sau gáy.

Thế là xong. Trung tá bách chiến bách thắng Tokarin nằm lịm trên sàn, biến thành đồng thịt mềm nhũn vô tri giác. Văn Bình phui tay, lồm cồm đứng dậy.

Lisép tỉnh lại không biết từ bao giờ. Hắn dựa lưng vào ghế, mặt đỏ bừng, tay ấn cò súng. Văn Bình nhào sang hữu, viên đạn dụng quan tài kẽm. Hắn chưa kịp bắn tiếp, Ngọc Tú đã dấm móng tay nhọn hoắt vào mặt. Hắn rên đau, mắt nhắm nghiền, máu tuôn ròng ròng. Văn Bình kết thúc bằng ngọn cước vào yết hầu. Trong chớp mắt, đại úy Lisép được xuống suối vàng đoàn tụ với trung tá RU.

Tôkarin.

Ngọc Tú vịn vai chàng, nhoẻn miệng cười âu yếm :

— Chắc anh ghét em lắm.

Trên mặt Rôđin, một nét buồn thoáng thoáng hiện ra. Từ nãy đến giờ, nàng ôm con, ngồi nép trong góc. Nàng buồn vì cảm thấy bất lực, không giúp được chàng. Nàng buồn vì cảm thấy thua Ngọc Tú quá nhiều. Ngọc Tú trẻ hơn, đẹp hơn, tài giỏi hơn, lại là đồng nghiệp vào sinh ra tử của chàng. Giấc mộng đầy hoa thơm đã tan thành gió lạnh. Nàng không còn hy vọng chinh phục tình yêu của chàng nữa.

Văn Bình đáp lời Ngọc Tú bằng cái lắc đầu. Chỉ viên phụ tá hoa tiêu nằm chết trong vũng máu, chàng hỏi :

— Nhân viên của Sở à ?

Ngọc Tú đáp :

— Vâng. Vì vậy, em vẫn bình tĩnh tuy bị Tôkarin đe dọa. Em tin các anh trên phòng hoa tiêu xuống kịp. Thật ra, anh phụ tá hoa tiêu là người giỏi võ nhất. Ai ngờ Tôkarin bắn chết như trò đùa. Em định nhìn công việc xong 9 phần 10, khi cần, em giờ súng lên, là giết đối phương dễ như lấy đồ trong túi. Bây giờ, em biết là lầm. Lầm một cách tai hại, suýt nữa làm hỏng công việc, và nhiều mạng chết oan.

Thế mới biết ông Hoàng giỏi. Đêm qua, em gặp ông tổng giám đốc, trình việc Tôkarin thuê phi cơ, mạo chở linh cữu ra Huế để vượt tuyến. Em báo cáo kế hoạch sẽ được thi hành trên phi cơ, và cả quyết chế ngự được Tôkarin. Ông Hoàng mỉm cười

đáp là ngoài anh không ai trừ nổi Tôkarin, nhất là Hip Seng.

— Tại sao ?

— Vì hai người này họp lại thành thập đẳng đại huyền đen.

— Không kể tài bắn, anh thấy Tôkarin không có gì đặc sắc.

— Có lẽ anh là võ sĩ cao cường nên khinh thường bắn. Trên thực tế, hẳn là đệ tam đẳng.

— Hip Seng là đệ ngũ hay đệ lục ?

— Đệ thất.

— Trời ! Thảo nào phép đánh đỡ của hẳn thật huyền ảo, như người làm xiếc. Lần đầu tiên, anh giao phong với một đệ thất đẳng. Nếu em phóng dao chậm một li, anh đã tan xương, nát thịt. Hip Seng ghê thật. Đến bây giờ, anh vẫn còn ớn lạnh.

Chợt nghĩ ra, chàng nhìn tận mắt nàng :

— Em ám trợ anh phải không ?

Nàng gật đầu :

— Vâng, anh đã hỏi, em xin nói. Theo lệnh ông Hoàng, em cho Tôkarin và Hip Seng uống một thứ thuốc cho gân cốt mềm đi. Theo sự tính toán của phòng thí nghiệm, hiệu lực của dịch đã giảm đi phân nửa. Nghĩa là anh chỉ phải đối phó với một kẻ đệ nhị đẳng và một kẻ đệ tứ đẳng. Dầu sao, thắng nhanh như anh đã là việc phi thường từ trước đến nay em chưa từng thấy.

— Tại sao ông Hoàng không bắt họ ở Tân sơn nhất ?

— Em đã bàn với ông Hoàng, song ý kiến của em bị bác. Theo ông, địch còn một tổ chức nữa ở Sài Gòn, có lẽ là một tiểu tổ của Phản gián Smerch.